

Ráno mě probudila obrovská panika v táboře. Všichni vyděšeně pobíhali sem a tam. „Jedou sem Němci! Jedou sem Němci!“ křičeli. „Utečte! Utečte!“ Hlídky spatřily na horizontu blížící se konvoj nepřátelských vozidel. Posadila jsem dva indočínské vojáky na blatníky, aby vyhlíželi nepřátelské bombardéry, nastartovala jsem a otevřela zadní dveře sanitky pro lidi, kteří by potřebovali odvoz do Tobruku. V okamžiku ji zaplnilo asi třicet britských vojáků, kteří se všichni snažili uprchnout před postupujícími Němci.

„Tak jedeme, zlato,“ křikl na mě jeden z nich a netrpělivě tloukl dlaní do boku sanitky, když jsem túrovala motor a čekala na opozdilce. „Jsme už poslední, zatraceně. Na co čekáme? Na Vánoce?“

Vyjeli jsme krátce po rozednění a řídili jsme se jen kompasem a mým úsudkem. Zvolila jsem kurz zhruba na sever k moři a doufala, že cestou nepotkáme žádné tlupy německých nájezdníků. Jen několik z nás bylo ozbrojeno a mně bylo jasné, že kdybychom narazili na nepřátelské útočníky, rychle by nás přemohli a zajali.

„Máte vůbec představu, kam jedete?“ křikl na mě zezadu jeden z důstojníků v polovině cesty vyprahlou pouští, když jsem odbočila, abych se vyhnula dalšímu vyschlému říčnímu korytu.

„Ne, nemám,“ odvětila jsem zvesela a točila jsem obrovským volantem s ležérností ostříleného řidiče nákladáku. „Ale jestli britský kompas ukazuje správně, měli bychom si do večere smočít nohy ve Středozezemním moři.“

Měli jsme víc štěstí než rozumu, kompas skutečně fungoval a cestou jsme nepotkali žádné nepřátelské tanky. Na pobřežní silnici do Alexandrie jsme zahnuli doleva a vydali se po hrbolaté cestě do Tobruku. Tento těžce zkoušený přístav, jehož jméno se v historii druhé světové války stalo legendou, utrpěl od té doby, co jsem tam byla naposledy, další škody. Základna se hemžila muži a vozidly. Namísto nesmírné odloučenosti, kterou jsem pocítovala v Bir Hakeimu, jsem tady okamžitě věděla, že jsem se ocitla uprostřed války. Nyní, když od nás byli Němci vzdálení pouhý jeden den cesty, vládl všude chaos a zdálo se, že nikdo neví, kdo je za co zodpovědný.

Vysadila jsem své pasažéry a našla cestu na velitelství generála de Larminata, kde jsem zjistila, že tu pro mě není žádná práce. Jediný, kdo se o mě zajímal, byli muži, kteří už měsíce neviděli ženu.

„Dobrý den, madam,“ křikl na mě přes ulici australský desátník, blýskl po mně šibalským pohledem a doprovodil svá slova obdivným hvízdnutím. „Což takhle studené pivo?“ Muži, kteří s ním seděli u stolu a kouřili, se jen pochechtávali.

Najednou jsem si uvědomila, že mám na sobě své legionářské šortky, které odhalovaly příliš mnoho z mých opálených nohou, a se sklopenou hlavou a očima pevně upřenýma na zem jsem pospíchala pryč. Poprvé za celé týdny jsem se cítila špinavá a nesvá a pomyslela jsem si, jak úžasné by bylo vykoupat se v horké vodě a umýt si vlasy.

Všude, kde to bylo možné, jsem se vyptávala na zprávy z Bir Hakeimu a odpovědi mě naplňovaly obavami.

„Bir Hakeim byl obklíčen a je odříznutý,“ prozradil mi se zachmuřeným výrazem ve tváři jeden z důstojníků při obědě v jídelně. „Nikdo už jim nedává velkou naději.“

Při tom pomýšlení jsem se roztrásla a přešla mě chuť na první pořádné jídlo po několika týdnech.

Když jsem se zeptala na auto plukovníka Massona, řekli mi, že je připravené a čeká v dílně. Vydala jsem se tam a zjistila, že jsou všichni velmi rozrušení.

„Zprávy z Bir Hakeimu jsou velmi špatné,“ řekl mi kapitán sklesle. „Němci už jsou za branami. Poslechněte si rozhlas.“

Zesílil zvuk na svém zamaštěném rádiu a všichni jsme stáli kolem a poslouchali Lorda Haw-Hawa, anglicky mluvícího německého propagandistu, který nás svolával svým tradičním „Volá Německo, volá Německo“, aby nám sdělil, že je to jen otázka času, než ty „hnusné pouštní krysy v Bir Hakeimu budou rozdrceny.“ Po této informaci jsem byla ještě odhodlanější vrátit se do pouště a tak blízko k Bir Hakeimu, jak jen to bude možné.

Když jsem zjistila, že následující ráno se vydává zásobovací konvoj do B Echelonu, rozhodla jsem se, že pojedu s nimi. Nikdo se nestaral, jestli zůstanu, či pojedu, takže – za volantem plukovníkova